

KÜRTI LÁSZLÓ

Van mégis pillanat

*Megérthetném tudom és mégsem figyelek.
Lecsúszott angyalok: nyúlt kísértetek.
Elátkoznak sumák, motyogó vén papok,
tökmindegy mit teszek: teremtek, lopok.*

*Miért hallgatok, mikor vitáznom van kivel?
És miért a némaságom az, mit tőlem irigyel?
Zaklat, folyton gyötör, de alig érthetem.
Tépázott vászoníngemtől, silányabb a selyem.*

*Függök tőled néma, keserű pirulám.
Nincs bennem nyugalom győztes csaták után.
Van mégis pillanat, hogy én vagyok az úr,
a világ kicsi akkor, s eljátszik szótlantul.*

Rá kéne unni

*Rá kéne unni a szenvedésre,
miért terbel a sors, ha van. Ki kérte?
Sört kéne inni, focit bámulva,
és lelkesedni, mindenért újra.*

*Hagynom kéne, ki akar, szeressen,
viselni úgy, hogy ne kelljen szesz sem.
Elzárhatnának szűkös szobámtól,
mellet markolni, tökmindegy hányszor.*

*Hinni kéne, hogy anyám jól ismer,
hogy nem hatott rám, húszévnnyi inger.
Nem beszélek le senkit magamról,
kufárkodok majd, amim van, abból.*

*Rá kéne szokni a fecsegésre,
unjanak rám, de senki se értse,
mitől lehetek annyira bátor,
szeressenek ki bűnből, halálból.*